

Trái Tim Của NghiêM Túc

Contents

Trái Tim Của NghiêM Túc	1
1. Chương 1: (1)	1
2. Chương 2: (2)	4
3. Chương 3: (3)	6
4. Chương 4: (4)	8
5. Chương 5: (5)	9

Trái Tim Của NghiêM Túc

Giới thiệu

Chân Tâm Thành Thật: Xin chào ^_^ NghiêM Túc: Muộn thế này rồi còn chưa ngủ? Chân Tâm Thành Thật:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-cua-nghiem-tuc>

1. Chương 1: (1)

Đầu tháng chín, tôi nhận được một nhiệm vụ, làm một bộ hồ sơ dự thầu, mừng mười tháng mười sẽ mở thầu.

Đây là công việc thường ngày của tôi. Công ty của chúng tôi làm về xây dựng, thường xuyên tham gia đấu thầu. Mà tôi chính là người phụ trách bộ phận kinh doanh, nhiệm vụ chủ yếu là cùng mấy tên quỷ nhỏ làm hồ sơ dự thầu.

Tôi cầm tài liệu mời thầu cùng với bản vẽ, phân nhiệm vụ cho cấp dưới. Một người cần hoàn thành một bản dự toán, một người làm bản giá dự thầu, kết xuất đồ họa (rendering)[1] do bộ phận kỹ thuật làm. Còn tôi làm phần tiêu chuẩn kỹ thuật và xét duyệt cuối cùng.

[1] Trong đồ họa máy tính, kết xuất đồ họa (tiếng Anh: rendering), gọi tắt là kết xuất, là một quá trình kiến tạo một hình ảnh từ một mô hình (hoặc một tập hợp các mô hình) thành một cảnh phim hoặc hình

ảnh nào đó bằng cách sử dụng phần mềm máy tính. Mô hình là mô tả của các đối tượng ba chiều bằng một ngôn ngữ được định nghĩa chặt chẽ hoặc bằng một cấu trúc dữ liệu. Mô tả này bao gồm các thông tin về hình học, điểm nhìn, chất liệu và bố trí ánh sáng của đối tượng. Hình ảnh này có thể là một hình ảnh số (digital image) hoặc một hình ảnh đồ họa điểm (raster graphics image). Thuật ngữ này có thể tương đồng với “quá trình một họa sĩ vẽ” một phong cảnh nào đấy.

Bản vẽ kiến trúc được bên đại diện mời thầu mang tới, bản vẽ vô cùng xuất sắc, xuất sắc đến mức có rất nhiều chỗ tôi không hiểu. Tên nhóc làm về dự toán cũng có một đồng nghi vấn. Vì vậy, cậu ta liệt kê tất cả những thắc mắc, cộng thêm những vấn đề của chính tôi, liên thống nhất gọi bên đại diện mời thầu đến để giải đáp nghi vấn.

Đương nhiên, bên đại diện mời thầu không giải quyết được. Họ lại đi hỏi phía thiết kế, hoặc là chủ đầu tư, cũng có thể là viện thiết kế. Tôi đã đợi hai ngày, cuối cùng cũng lấy được phần tài liệu bổ sung.

Có một vài vấn đề đã được giải quyết, còn một số vấn đề vẫn còn làm tôi băn khoăn. Mỗi một lần giải đáp nghi vấn đều là như thế này, tôi đưa ra một đồng câu hỏi, câu trả lời thuyết phục là: Tất cả mọi bản vẽ mời thầu đều phải chuẩn.

Xem đi! Phải có chỗ thắc mắc với bản vẽ, thì tôi mới đi tìm mấy người chứ!!

Tôi lại gọi điện cho bên đại diện, đối phương nói, bản vẽ là do bộ phận thiết kế của bên chủ đầu tư làm. Người phụ trách bên ấy nói rằng bản vẽ đã vô cùng rõ ràng sáng tỏ, không có gì phải nghi ngờ cả.

Tôi không nói gì, xin chỉ thị trực tiếp của cấp trên. Lãnh đạo nói lần đầu thầu này chúng tôi có quan hệ với nội bộ bên chủ đầu tư, vì thế đã bảo tôi liên hệ trực tiếp với bộ phận thiết kế của bên đó, có ý kiến gì sẽ trực tiếp trao đổi với người thiết kế bản vẽ.

Thế là tôi liền gọi điện thoại cho đơn vị chủ đầu tư.

Tiếp điện thoại là nhân viên tổng đài, tôi nói tôi thuộc công ty X, tôi tìm bộ phận thiết kế để bàn một số vấn đề của bản vẽ trong hạng mục mời thầu Z. Cô nhân viên tổng đài giúp tôi kết nối, tôi nghe thấy một giọng nữ dịu dàng.

“Xin chào, bộ phận thiết kế công ty Y xin nghe.”

“Xin chào, tôi thuộc công ty X, tôi họ Chân. Tôi muốn gặp kiến trúc sư của bản vẽ hạng mục mời thầu Z của quý công ty, hoặc là người phụ trách cũng được, tôi có một số vấn đề cần trao đổi về bản vẽ.”

“À... Xin chờ một lát.” Giọng nói của cô gái dường như có vẻ khó xử, qua một phút đồng hồ, cô gái lại cầm điện thoại lên, “Xin chào, cô là người của công ty X phải không?” .

“Đúng vậy.” Tôi vui vẻ trả lời.

“Là thế này, bản vẽ kia là do trưởng phòng Nghiêm của chúng tôi đích thân vẽ. Chỉ có điều, hiện tại trưởng phòng không tiện tiếp điện thoại, nên... Tôi cho cô số QQ của trưởng phòng, cô add nick được chứ? Khi trưởng phòng add lại cô, cô có thể hỏi anh ấy trên QQ.”

“Được rồi.” Tôi nói, sau đó liền cố nhớ kỹ dãy số QQ của vị kiến trúc sư Nghiêm kia.

Tôi gửi lời mời kết bạn, kèm theo thông tin chứng thực: “Công ty X, Chân Tâm.”

Nửa giờ trôi qua, tôi nhận được đồng ý kết bạn của anh ta.

Anh ta đang online. Tôi gửi một mặt cười tủm tỉm.

Anh ta không hồi âm. Tôi đợi một lúc, sau đó gõ chữ.

Chân Tâm Thành Thật: Kiến trúc sư Nghiêm, xin chào. Tôi là Chân Tâm của công ty X, tôi đang làm hồ sơ dự thầu hạng mục Z.

Hai mươi phút sau, anh ta nhắn lại.

Nghiêm Túc: Xin chào, cô Chân.

Chân Tâm Thành Thật: Kiến trúc sư Nghiêm, tôi có vài thắc mắc về bản vẽ, có thể hỏi anh được không?

Nghiêm Túc: Cô cứ nói.

Cuối cùng đã có thể nói rồi, tôi lập tức nói một lèo. Còn gửi đi một phần bản vẽ và bản word.

Tôi đợi bốn mươi phút liền, anh ta đột nhiên gửi một bản word, bảo tôi nhận.

Tôi nhận xong, vừa mở ra xem, thấy vấn đề của mình được giải thích rất tỉ mỉ, rất cụ thể, rất chi tiết. Tôi xem chăm chú, phát hiện mình không còn thắc mắc nào cả.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nói “Cảm ơn” với anh ta.

Anh ta nói “Không có gì.”

Rất khách sáo, hơn nữa cũng rất lạnh lùng.

Từ đầu tới cuối, tổng cộng anh ta chỉ nói đúng mười từ.

Hạng mục Z có quy mô rất lớn, giá trị gói thầu cũng rất cao, công ty chúng tôi nhất định phải giành được.

Cho nên, suốt quá trình làm hồ sơ dự thầu, bất kể tôi gặp phải khúc mắc gì, đều sẽ đi tìm kiến trúc sư Nghiêm giải quyết trước nhất. Cho dù những thắc mắc về lần đầu thầu này không hề liên quan đến anh, tôi vẫn nhờ anh xem giúp.

Anh là người của bên phía chủ đầu tư, còn tôi chỉ là một trong số những người dự thầu. Theo lý thuyết, hẳn là tôi phải chạy theo cầu cạnh anh, thế nhưng không hiểu vì sao, người này nói rất ít nhưng lại khiến tôi có cảm giác quen thuộc, khiến tôi có thể thả lỏng mà trò chuyện, còn nhờ anh giúp đỡ.

Tôi xem profile trên QQ của anh, hai mươi sáu tuổi, sinh ngày hai mươi lăm tháng năm, cung Song Tử, lớn hơn tôi một tuổi.

Tôi có chút giật mình, cho rằng profile của anh là giả. Trong công ty Y có nhiều nhân tài kiệt xuất, sao anh có thể làm tới chức trưởng phòng, trong khi mà anh mới chỉ có hai mươi sáu tuổi? Bốn mươi sáu tuổi may ra còn có thể.

Nghĩ đến bộ dạng bình thường lúc nào cũng kiêu chữ như vàng của anh trên QQ, trong lòng tôi u ám nghĩ ngợi, không chừng thực sự là một ông chú già, không muốn gõ quá nhiều chữ.

Trước kỳ nghỉ Quốc khánh dài hạn, mấy người chúng tôi đã hoàn tất kha khá hồ sơ dự thầu, chỉ còn chờ sau kỳ nghỉ dài hạn sẽ định giá cả, đóng thầu. Tất cả đều để sau, tôi và kiến trúc sư Nghiêm vẫn trò chuyện qua QQ.

Khi kỳ nghỉ đến, tôi và cô Mã, cô Mạc với bạn trai, bốn người cùng đi Quế Lâm chơi một chuyến.

Cô Mạc và người đàn ông của cô ấy tình chàng ý thiếp, cô Mã và tôi thì buồn bã đau thương.

Trước khi đi du lịch tôi đã mua một chiếc máy ảnh Nikon D9, có thể chụp liên tục liên tục, phong cảnh, đồ ăn ngon, mỹ nữ xinh đẹp, không bỏ qua bất cứ thứ gì.

Đương nhiên, tôi cũng nhờ cô Mã chụp cho tôi rất nhiều tấm ảnh.

Tôi thích nhất là được ngắm cảnh, ngồi trên du thuyền ngắm trăng đầu tháng của Quế Lâm, phong cảnh hai bên bờ sông Ly Giang đẹp như một bức tranh, khói sóng mênh mông. Tôi mặc một chiếc áo dệt kim màu lam, ngồi ở đầu thuyền, tóc dài tung bay theo gió, cười tươi như hoa.

Sau khi trở về, tôi chỉnh sửa ảnh chụp, post lên space trên QQ một album – Chuyến du lịch Quốc khánh đến Quế Lâm.

Tôi chọn hơn mười kiểu ảnh trên thuyền, dùng khuôn mặt xinh đẹp của mình làm ảnh bìa album. Sau đó, tôi chẳng để ý đến nó nữa.

Lúc đi làm, cả hai ngày liền, đều phải chuẩn bị hồ sơ dự thầu của hạng mục Z, định giá, nộp tiền đảm bảo dự thầu, đi công chứng, đóng dấu kết xuất đồ họa (rendering), viết hồ sơ dự thầu, đóng thầu... Những ngày trước mỗi lần mở thầu, chẳng khác gì chiến tranh.

Ngày mùng mười tháng mười mở thầu, tôi và lãnh đạo cùng đi đến hội trường.

Bên đại diện mời thầu và bên chủ đầu tư đều có một vài người đến. Trong đó có người trung niên, cũng có thanh niên. Không hiểu vì sao, trong lòng tôi lại có dự cảm, kiến trúc sư Nghiêm cũng có mặt trong số đó đúng không? Đương nhiên là cho đến tận khi kết thúc, tôi cũng không có đáp án.

Cũng may có kết quả tốt, công ty chúng tôi trúng thầu.

Sau khi trúng thầu, công việc của phòng kinh doanh chúng tôi đến đây là xong, mọi việc tiếp theo sẽ chuyển sang phòng kỹ thuật và thi công.

Cuối tháng mười, khi tôi sắp quên mất vài chuyện, đèn trên QQ lại đánh thức dòng ký ức của tôi. Tôi mở khung chat ra.

Nghiêm Túc: Xin chào.

Hôm đó là thứ bảy, hơn nửa lúc này đã hơn mười một giờ rưỡi giờ đêm. Tôi nhìn vào biểu tượng chú hổ con kia mà không tin được vào mắt mình. Còn có hai chữ kia nữa, suy nghĩ xem có phải QQ của kiến trúc sư Nghiêm bị trộm không. Cuối cùng, tôi vẫn cứ trả lời.

Chân Tâm Thành Thật: Xin chào ^__^

Nghiêm Túc: Muộn thế này rồi còn chưa ngủ?

Chân Tâm Thành Thật: Tôi đang xem phim truyền hình Mỹ. Còn anh, sao giờ chưa ngủ?

Nghiêm Túc: Tôi đang tăng ca, vừa mới hoàn thành xong một phần công việc.

Chân Tâm Thành Thật: Phải chú ý sức khỏe đó nha

~Mười phút sau.

Nghiêm Túc: Tôi vừa vào space trên QQ của cô, không ngại chứ?

Tôi sửng sốt. Space trên QQ của tôi không có mật khẩu, ai cũng vào được. Trên đó ngoại trừ mấy tạp văn khóc gió than mưa của tôi, hay những phong cảnh đẹp mà tôi chụp được khi đi du lịch ra, đương nhiên cũng có những tấm ảnh xinh đẹp của tôi.

Chân Tâm Thành Thật: Đương nhiên không ngại, ha ha

~Nghiêm Túc: Cô rất xinh.

Tôi đỏ mặt, cái chú này, hóa ra cũng biết nịnh phụ nữ.

Chân Tâm Thành Thật: Bình thường thôi, đều qua photoshop cả rồi.

2. Chương 2: (2)

Nghiêm Túc: Không phải, cô còn xinh hơn trong ảnh.

Tôi ngạc nhiên.

Chân Tâm Thành Thật: Anh chưa gặp tôi, sao mà biết được.

Nghiêm Túc: Có phải cô cũng tham gia hội nghị mở thầu hạng mục Z ?

Chân Tâm Thành Thật: Đúng vậy. Anh ở đó à?

Nghiêm Túc: Tôi đến nhìn cô, tôi là người đánh giá gói thầu của chủ đầu tư.

Chân Tâm Thành Thật: Anh là người nào? Tôi không nhớ lắm.

Nghiêm Túc: Ha ha, tôi không tham gia mở thầu, chỉ đi qua cửa hội trường thôi.

Chân Tâm Thành Thật: Vậy à, ha ha.

Tôi không biết phải nói gì nữa. Một lát sau đó, kiến trúc sư Nghiêm nói: Cô tiếp tục xem phim đi, tôi phải tan ca rồi. Ngủ ngon.

Chân Tâm Thành Thật: Ngủ ngon.

Lại qua nửa tháng, cô Mã giúp tôi mua được vé biểu diễn của Trần Dịch Tấn, thời gian là ngày mừng bốn tháng mười hai, giá vé tám trăm tám mươi tệ. Tôi và cô Mã đều cực kỳ háo hức, cùng nhau sửa lại chữ ký trên QQ.

Chữ ký của tôi : Ngày mừng 4 tháng 12 ngàn vạn lần đừng mưa!!! Vô cùng chờ mong a a a ~.

Ngay buổi tối sửa lại chữ ký trên QQ đó, kiến trúc sư Nghiêm - người đã lâu không nói chuyện, vào chào hỏi tôi.

Nghiêm Túc: Xin chào.

Chân Tâm Thành Thật: Xin chào

~Nghiêm Túc: Chữ ký trên QQ của cô có ý nghĩa gì thế? Ngày mừng 4 tháng 12, cô kết hôn à?

Tôi té xỉu. Trả lời anh: Không phải đâu, là tôi muốn đi xem buổi biểu diễn của Trần Dịch Tấn.

Nghiêm Túc: À.

Chân Tâm Thành Thật: Tôi rất thích anh ấy, giọng của anh ấy siêu êm tai, lần biểu diễn này là trên toàn thế giới, tôi chờ một năm rồi.

Nghiêm Túc: Ha ha.

Hình như anh không có hứng thú với đề tài này, tôi lại gõ tiếp.

Chân Tâm Thành Thật: Anh thích anh ấy không?

Nghiêm Túc: Ai cơ?

Chân Tâm Thành Thật: Trần Dịch Tấn.

Nghiêm Túc: Không thích.

Chân Tâm Thành Thật:Ặc?...Mười năm... Ba lô của em ... Xuống núi Phú Sĩ...anh ấy có nhiều bài ca bất hủ như thế, ít ra cũng phải thích một số bài chứ.

Nghiêm Túc: Tôi không thích nghe nhạc.

Tôi bĩu môi, nghĩ rằng ông chú già này thật cổ quái, vì vậy tôi không để ý đến anh.

Một lúc sau, anh nói : Tôi thích du lịch, chụp ảnh, xem phim điện ảnh, cả thể thao nữa.

Ngụm trà trong miệng tôi thiếu chút nữa bị phun ra, anh giống như đang nhiệt tình giới thiệu về mình.

Chân Tâm Thành Thật: Lần sau tôi và anh cùng đi xem CSL[3] nhé ?

[3] Viết tắt của Chinese Football Association Super League.

Nghiêm Túc: CSL không hay lắm, European Championship[4] sang năm mới đáng mong chờ.

[4]Cúp các đội vô địch bóng đá quốc gia châu Âu (tiếng Anh: European Cup hoặc UEFA Champions League; tên thường gọi ở Việt Nam: Cúp C1) là giải bóng đá hàng năm của Liên đoàn bóng đá châu Âu (UEFA) dành cho các câu lạc bộ vô địch quốc gia hay xếp hạng hai, ba, tư ở một số giải vô địch quốc gia mạnh.

Chân Tâm Thành Thật: Phải đi làm, ngày đêm đảo lộn để xem bóng đá thì đúng là mệt mỏi.

Nghiêm Túc: Ý tôi là đến tận nơi xem.

Được rồi, tôi ghen rồi. Cuối cùng tôi cũng cảm nhận được một thủ lĩnh bé nhỏ ở một công ty nhỏ nhoi, so với một người là trưởng phòng của một tập đoàn lớn có sự khác biệt như thế nào. Tôi đi Quê Lâm đã cảm thấy đất lắm rồi, anh chỉ cần thuận miệng đã có thể nói muốn đi châu Âu xem European Cup.

Những ngày sau, tôi thường nói vài câu với anh qua QQ, trong khi đi làm, hoặc là sau khi tan tầm.

Chúng tôi chưa từng hỏi đối phương số điện thoại, cũng không có hẹn đối phương gặp mặt. Tuy rằng với tôi mà nói rất không công bằng, kỹ sư Nghiêm đã nhìn thấy ảnh chụp của tôi, còn anh cao hay thấp, béo hay gầy, là nam hay là nữ tôi cũng không biết.

Mãi cho đến tận cuối tháng mười hai, tôi mới hỏi anh vấn đề cá nhân đầu tiên.

Chân Tâm Thành Thật: Anh tên là gì thế, mỗi lần đều gọi anh là kiến trúc sư Nghiêm, cảm thấy cứ lạ lạ thế nào ấy.

Nghiêm Túc: Tôi là Nghiêm Túc.

Tôi đờ ra, hóa ra anh thực sự tên là Nghiêm Túc.

Tôi nói: Có phải bình thường anh cũng rất nghiêm túc đúng không?

Tôi cho rằng anh sẽ không trả lời, sẽ không tỏ thái độ, giống như tất cả mọi người sẽ không bao giờ phản bác lại vấn đề như thế này.

Kết quả, anh trả lời: Đúng.

Lần thứ hai tôi không nói được gì.

Buổi tối lễ Giáng Sinh, tôi và cô Mã đến Club chơi, tôi trang điểm đậm, tán tỉnh mấy người đàn ông xa lạ.

Người đàn ông kia mời tôi về nhà, tôi cự tuyệt. Tán tỉnh có thể giải quyết sự đói khát của da thịt, trên giường thì không bàn nữa.

Đêm khuya mới về đến nhà, dạ dày tôi trống trơn, đầu óc cũng trống trơn nốt. Tôi đột nhiên nhớ tới một người. Đúng là cái cảm giác này, đem anh cắm rễ vào đầu, mỗi khi trống rỗng tịch mịch đều lan tràn, loại cảm giác này...

Tôi mở máy vi tính, tìm danh sách bạn bè trên QQ, sau đó tôi thấy Nghiêm Túc đang online.

Chân Tâm Thành Thật: Giáng sinh vui vẻ.

Nghiêm Túc: Đã muộn như vậy mà cô còn chưa ngủ?

3. Chương 3: (3)

Chân Tâm Thành Thật: Mới từ quán bar trở về, tôi uống khá nhiều.

Nghiêm Túc: Cô không sao chứ?

Chân Tâm Thành Thật: Không sao, chỉ cảm thấy cô đơn thôi.

Nghiêm Túc: Tôi nói chuyện phiếm với cô nhé, đến lúc nào cô ngủ.

Chân Tâm Thành Thật: Được ... Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc: ?

Chân Tâm Thành Thật: Tôi muốn gặp anh.

Nghiêm Túc: Ngoan, cô uống nhiều rồi. Tôi có gì hay để gặp đâu.

Khi anh nói với tôi “ngoan”, trong lòng tôi chợt thấy ảm áp.

Chân Tâm Thành Thật: Nghiêm Túc, em thích anh.

Nghiêm Túc: Xin lỗi, Chân Tâm, chúng ta không hợp.

Anh trực tiếp cự tuyệt tôi, lòng tự tôn của tôi bị đả kích nghiêm trọng.

Tôi không thêm để ý đến anh, tắm xong rồi trèo thẳng lên giường ngủ.

Đến khi tôi đăng nhập vào QQ, phát hiện Nghiêm Túc gửi cho tôi một tập bưu phẩm lớn.

Là ảnh chụp ở Cửu Trại Câu [5], phong cảnh rộng lớn, đa sắc hút hồn, giống như tiên giới.

[5] Khu phong cảnh Cửu Trại Câu, (tiếng Trung: 九寨沟, tiếng Tây Tạng: Sicadêgu có nghĩa là “Thung lũng chín làng”) là khu bảo tồn thiên nhiên, vườn quốc gia thuộc châu tự trị dân tộc Khương, dân tộc Tạng A Bá, miền bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Khu phong cảnh Cửu Trại Câu được hình thành trên dãy núi đá vôi trầm tích thuộc các cạnh của cao nguyên Tây Tạng, nổi tiếng nhờ hệ thống các hồ đa sắc và các thác nước nhiều tầng và các đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng được UNESCO công nhận là di sản thiên nhiên thế giới vào năm 1992, khu dự trữ sinh quyển thế giới vào năm 1997. Độ cao của Cửu Trại Câu dao động từ 2. cho đến 4.5 mét (6.6 đến 14.8 ft) so với mực nước biển. Năm 199, khu phong cảnh này được đánh giá là một trong 4 khu du lịch đẹp nhất của Trung Quốc. Năm 1997, khu phong cảnh Cửu Trại Câu được đưa vào danh sách hạng 5 các khu bảo tồn đa dạng sinh học thế giới trong phân hạng IUCN.

Anh nhắn lại: Phong cảnh đẹp nhất tặng cho người đẹp nhất, Chân Tâm, giáng sinh vui vẻ.

Tôi mê muội, không rõ ý tứ của anh.

Ngày Tết âm lịch, tôi về quê với ông bà. Trong nhà không có máy tính và internet. Trước khi về, tôi hỏi số điện thoại di động của Nghiêm Túc. Anh do dự một lát, nhưng vẫn đưa cho tôi.

Sau khi về nhà, mỗi ngày tôi đều vui chơi, đi khắp nơi thăm người thân, gặp mặt bạn học. Cuối cùng, khi rảnh rỗi, tôi nghĩ nên gọi cho Nghiêm Túc một cú điện thoại.

Không ngờ, điện thoại không có ai nghe máy. Tôi lại gọi, nhưng cũng không có ai nhắc máy.

Tôi liền gọi liên tiếp sáu, bảy cuộc nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Tôi tức giận, một giờ sau, nhận được tin nhắn Nghiêm Túc gửi:

Chân Tâm, có việc à?

Tôi hồi âm: Vì sao anh không nhận điện thoại của em?

Anh nói: Tôi vừa có chút việc. Chúng ta nhắn tin nhé, tôi thích nhắn tin. Gọi đường dài, rất tốn tiền.

Tôi học máu. Thứ nhất là bởi vì lần đầu tiên có người đàn ông nói với tôi rằng, anh ta thích nhắn tin. Thứ hai, bởi vì cái người này ít nhất mỗi năm cũng phải kiếm được hơn bốn mươi vạn tệ, lại còn kêu gọi đường dài tốn tiền.

Tết âm lịch kết thúc, trở lại thành phố làm việc, tôi phát hiện ra, tôi đã quen Nghiêm Túc nửa năm rồi.

Tôi chưa nhìn thấy anh bao giờ, chưa từng nghe giọng nói của anh. Khi trong lòng tôi nghĩ đến anh, trong đầu chỉ hiện lên, những dòng chữ, và ảnh chụp ở Cửu Trại Câu.

Bình thường tôi và anh nhắn tin, đặc biệt thích lúc đêm khuya yên tĩnh, chui trong ổ chăn, cùng anh nói chuyện phiếm.

Hình như anh rất thích nhắn tin, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Tôi nghĩ trong lòng, tôi và anh ngày càng thân thiết. Tôi muốn gặp anh, cho dù anh đầu trục lốc, chân ngắn bụng to vô cùng mập mạp, tôi cũng muốn nhìn một lần.

Hơn nữa, dựa vào trực giác, tôi biết anh không phải như vậy.

Anh đồng ý để tôi vào space trên QQ của mình, bên trong là ảnh các nơi mà anh từng đến, còn có cả nhật ký du lịch của anh nữa. Anh đi rất nhiều quốc gia, trải nghiệm rất nhiều điều tuyệt vời và thần kỳ.

Tôi nghĩ, có thể chụp được những tấm ảnh đẹp như thế, viết ra những lời văn hay như vậy, nhất định không hề xấu xí chút nào.

Tôi nói với anh: Nghiêm Túc, khi nào có thời gian thì đưa em đi chơi? Miễn phí đi đường và ăn ở, em giúp anh xách túi.

Anh gửi một icon mặt cười, nói: Đừng! Đến lúc đó không chừng tôi miễn phí tất cả cho em, có khi còn phải xách túi.

Tôi lại cười, tôi thích Nghiêm Túc, tôi rất muốn gặp anh.

Tháng ba đến, mùa xuân cũng đến, khí trời bắt đầu ấm dần lên.

Có một ngày, trong giờ nghỉ trưa, ngồi nói chuyện phiếm trong phòng kỹ thuật, tôi biết tin có một phần tài liệu của hạng mục Z muốn gửi đến phòng thiết kế của công ty Y, xin họ xét duyệt.

Tôi xung phong nhận việc, nói để tôi đi. Mấy tên nhóc ở phòng kỹ thuật đều ù ù cạc cạc, tôi liền nói, tôi cũng qua đó đưa tài liệu, thuận tiện giúp bọn họ gửi đi luôn.

Bọn họ đồng ý.

Khi tôi lái xe đi, có hơi run run.

Trước khi xuất phát, tôi lên QQ hỏi Nghiêm Túc đang làm gì ở đâu, anh nói anh đang ở công ty, vì vậy tôi tóm lấy cái túi lao ra ngoài.

Tới công ty Y, trước tiên tôi báo tên ở tiền sảnh, sau đó cầm tài liệu lên phòng thiết kế.

Bộ phận thiết kế nằm ở lầu bảy của công ty Y, tầng trên là tầng làm việc của lãnh đạo.

Thang máy mở ra, tôi đi ra ngoài, nhìn thấy một cô gái ở quầy tiếp tân, tôi nói: “Xin chào, tôi ở công ty X, tôi đến đưa tài liệu.”

Cô gái nhận lấy và nói: “Cảm ơn, cô để ở chỗ này được rồi, tôi sẽ chuyển cho.”

Tôi nói: “Phiền cô gọi kiến trúc sư Nghiêm được không, tôi có việc tìm anh ấy.”

4. Chương 4: (4)

Khuôn mặt cô gái ở quầy tiếp tân lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô ấy nói: “Xin lỗi, không có sự đồng ý của chủ tịch, kiến trúc sư Nghiêm sẽ không tiếp khách.”

Tôi choáng váng, kiêu thật đấy?

Bất kể tôi nói như thế nào, cô gái kia đều không tỏ thái độ. Tôi nhìn cánh cửa thủy tinh có mặt mã kia, nghĩ đến việc Nghiêm Túc đang ở bên trong, thế nhưng tôi không thể gặp được anh.

Vì vậy tôi xoay người trở vào trong thang máy, gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại bị ngắt, rất nhanh, anh liền nhắn tin:

Chân Tâm, có chuyện gì vậy?

Tôi nhanh tay nhắn lại cho anh: Em gửi cho anh một bưu kiện chuyển phát nhanh, nhân viên chuyển phát đang đứng ở trước cửa phòng, anh phải tự mình ra nhận. Anh ta gọi điện thoại, nói là nhân viên của anh từ chối không nhận.

Anh hồi âm: Em bảo anh ta chờ, tôi ra ngoài xem.

Trái tim tôi nhảy từng nhịp “Thình Thịch”, kịch liệt như vậy, tôi chưa bao giờ hồi hộp như thế.

Khi học cấp ba, đối mặt với người bạn học thăm mếu, lúc đó tôi còn bình tĩnh hơn thế này.

Tôi trốn ở trong thang máy, lặng lẽ lộ đầu ra. Cô gái ở quầy tiếp tân không chú ý đến tôi, tôi cố hết sức nhìn chăm chăm vào cánh cửa thủy tinh có mặt mã kia.

Nửa phút trôi qua, có người đi ra.

Anh ta rất trẻ, vóc người cao cao, mái tóc hơi rối, ngũ quan thanh tú, đôi mắt rất đẹp. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông màu xám, cùng với chiếc áo len chữ V màu trắng, chiếc quần jeans thẫm màu, nhìn qua rất nhã nhặn, rất anh tuấn.

Anh ta bước ra khỏi cánh cửa thủy tinh, nhìn trái phải một chút, nét mặt có phần nghi ngờ, sau đó lấy điện thoại cầm tay từ túi quần ra, tạch tạch gõ chữ.

Chuông tin nhắn từ điện thoại tôi vang lên, tôi cúi đầu nhìn :

Chân Tâm, ngoài cửa không có ai.

Tôi ra khỏi thang máy, anh ngẩng đầu lên, thấy tôi, trong nháy mắt khuôn mặt anh trắng bệch.

Tôi vẫy tay chào anh, nói : “Hi, Xin chào, Nghiêm Túc.”

Anh mím môi, đôi mắt nhìn thẳng vào tôi, sau đó đột nhiên xoay người về phía cửa thủy tinh.

Tôi ngây ngẩn, trong khi anh ẩn mặt mã mở cửa, giây phút cửa mở ra, tôi bắt được ánh tay anh.

Anh quay đầu nhìn tôi, biểu hiện trên mặt thiên biến vạn hóa, khuôn mặt dần trở nên ửng hồng, ánh mắt muốn thăm thẳm bao nhiêu có thăm thẳm bấy nhiêu.

Tôi bị anh dọa, tôi nói: “Nghiêm Túc, anh sao thế?” .

Cô gái ở quầy lễ tân bị chúng tôi thu hút, cô ấy nói: “A! Sao cô còn chưa đi?”

Tôi nói: “Tôi tìm Nghiêm Túc.”

Cô gái kia liền quay sang Nghiêm Túc, hỏi: “Kiến trúc sư Nghiêm, thật à? Hay là, cần tôi gọi bảo vệ?”

Nghiêm Túc giơ ngón tay lên, nhanh chóng ra hiệu bằng tay, cô gái kia liền rời đi.

Tôi chậm chạp, cuối cùng lúc này cũng phát hiện ra anh có điểm khác biệt.

Nghiêm Túc, dùng ngôn ngữ ký hiệu.

Anh, là người câm điếc.

Yên lặng như tờ.

Nghiêm Túc đã bình tĩnh trở lại, không khẩn trương bối rối như trước. Anh lấy điện thoại ra, gõ một loạt ký tự, cho tôi xem:

Chân Tâm, xin lỗi, vẫn chưa nói cho em, tôi là người câm điếc.

Tôi mặt không biến sắc nhìn vào đó, lại ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh. Ánh mắt ấy thản nhiên, trong đó còn có một chút bất đắc dĩ, một chút – đau khổ.

Anh thích trò chuyện trên QQ, thích nhắn tin, không nghe nhạc, thích xem phim điện ảnh, du lịch, chụp ảnh, thể thao.

Hóa ra đây là cuộc sống của Nghiêm Túc.

5. Chương 5: (5)

Tôi thừa nhận, tôi không có khả năng khống chế tình cảm. Tôi đã khóc. Khi nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Nghiêm Túc, tôi liền chạy ngay ra khỏi công ty Y.

Nghiêm Túc không hề nhắn tin cho tôi. Buổi tối, tôi lật qua lật lại không ngủ được, liền gửi đi một cái tin cho anh:

Nghiêm Túc, xin lỗi. Không được sự cho phép mà đã đến tìm anh, mong anh có thể tha thứ cho em.

Mười phút sau, tôi nhận được tin nhắn trả lời của anh :

Chân Tâm, phải là tôi nên nói xin lỗi mới đúng, tôi vẫn luôn lừa em. Tôi nên nói ra sự thật sớm hơn, cũng sẽ không lãng phí thời gian của em.

Tôi nở nụ cười, Nghiêm Túc hiểu rõ tôi, anh biết tôi thích anh, cho nên hiện giờ anh nói anh đang lãng phí thời gian của tôi. Cũng như thế, chính bởi anh không nói tình trạng của anh cho tôi, tôi mới hiểu rõ, anh cũng thích tôi.

Chính bởi vì anh thích tôi, nên mới mãi không cho tôi biết mọi chuyện, anh sợ khi tôi biết, sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.

Chúng tôi vẫn tiếp tục liên lạc qua QQ và tin nhắn, tôi đã biết Nghiêm Túc có thể hiểu được lời nói qua khẩu hình miệng. Thế nhưng thính giác của anh đã mất hoàn toàn, máy trợ thính cũng không có tác dụng, hơn nữa còn không nói được. Thế giới của anh, hoàn toàn vắng vẻ không một tiếng động.

Đối với sự cố chấp của tôi, Nghiêm Túc rất kinh ngạc, lại có phần bất đắc dĩ. Hoặc có thể anh cho rằng, tôi đã biết hết mọi chuyện mà vẫn liên lạc với anh, như là một kiểu thương hại, một kiểu bố thí. Giữa tôi và anh, dù có điều gì thì cũng không thể thay đổi.

Thế nhưng, hai tháng sau, vào ngày sinh nhật hai bảy tuổi của anh, tôi hẹn gặp anh.

Tôi nhắn tin cho anh: Nghiêm Túc, lúc tan tầm em ở dưới lầu chờ anh, em có quà sinh nhật muốn đưa cho anh.

Nghiêm Túc hồi âm: Em không cần phải tốn kém vì tôi, tôi không làm sinh nhật.

Tôi nói: Quyết định thế nhé, tối gặp.

Đây là lần gặp mặt thứ hai của chúng tôi, đã cuối tháng năm, cách lần đầu tiên gặp mặt đã quá lâu rồi.

Tôi mặc một chiếc váy liền màu trắng, cùng với áo khoác lửng, tóc buông dài, xinh đẹp đứng ở tiền sảnh công ty Y.

Tôi nhìn Nghiêm Túc từ trong thang máy đi ra.

Anh mặc một chiếc T-shirt cộc tay màu trắng, quần jeans màu xanh lam, thanh tú giống như một sinh viên.

Anh thấy tôi, trên mặt hiện lên vẻ mắt tự nhiên, sắc mặt có chút hồng hồng, hơi nhếch môi, rất không được tự nhiên.

Tôi hướng về phía anh nở nụ cười tươi rói, rồi đi tới đón anh .

Từ trong túi quần Nghiêm Túc lấy điện thoại cầm tay ra, muốn gõ chữ cho tôi nhìn.

Tôi chặn tay anh lại.

Sau đó, tôi dùng ngôn ngữ ký hiệu, tôi nói: Em đã học được ngôn ngữ ký hiệu [6] rồi, từ giờ, anh nhìn khẩu âm của em, em nhìn ngôn ngữ ký hiệu của anh, không cần phải gõ chữ nữa.

[6] Ngôn ngữ ký hiệu hay ngôn ngữ dấu hiệu, thủ ngữ là ngôn ngữ chủ yếu được cộng đồng người câm điếc sử dụng nhằm chuyển tải thông tin qua cử chỉ, điệu bộ của cơ thể và nét mặt thay cho lời nói.

Nghiêm Túc sững sờ, ngơ ngác nhìn tôi chằm chằm.

Tôi sợ ngôn ngữ ký hiệu của mình không được tốt, anh không nhìn rõ, liền dùng tay nói một câu:

Nghiêm Túc, hiện giờ chúng ta đã không còn cản trở, nếu như anh muốn nói gì với em, có thể nói thẳng.

Động tác của tôi rất chậm, tôi tin chắc Nghiêm Túc nhìn vào đã hiểu.

Bởi vì, tôi nhìn thấy viên mắt của anh ảm Ứt.

Anh nhét điện thoại vào túi quần, sau đó từ từ dùng ngôn ngữ ký hiệu:

Chân Tâm, anh yêu em, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?

Tôi lập tức gật đầu, hai tay nhẹ nhàng khua khua:

Em đồng ý, em đồng ý.

Lúc này đang là giờ tan tầm, ở đại sảnh công ty Y, người đến người đi tấp nập, tôi nhào vào lòng Nghiêm Túc. Anh ôm chặt lấy tôi, cúi đầu hôn lên môi tôi, anh hôn rất ngây ngô, thế nhưng lại cực kỳ nóng bỏng.

Người trong công ty Y khiếp sợ nhìn trưởng phòng thiết kế trẻ tuổi Nghiêm Túc của họ, lúc này đang im lặng ôm hôn một người phụ nữ, không cần suy nghĩ nhiều, ngày hôm sau cái tin tức động trời này nhất định sẽ lan truyền khắp công ty.

Thế nhưng, tôi không thêm quản ánh mắt quái dị của họ. Tôi chỉ biết một điều, giây phút này, tôi đã chạm được vào trái tim của Nghiêm Túc.

__ The end __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-cua-ngheem-tuc>